

Arrest

nr. 170 621 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota als volgt samengevat:

“Verzoeker diende d.d. 17 maart 2004 een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische vertegenwoordiging te Ankara. Het visum werd d.d. 22 maart 2004 toegestaan. Hij diende d.d. 20 november 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Die aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 1 april 2009.

Op 11 augustus 2010 werd de verwerende partij op de hoogte gebracht door het Vlaams Subsidieagentschap voor werk en sociale economie dat de aanvraag voor een arbeidskaart B aan de werkgever VOF Twins werd toegestaan.

Op 16 augustus 2010 werden de instructies verstuurd teneinde verzoeker in het bezit te stellen van een "tijdelijk verblijf" (A-kaart).

Op 17 december 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard daar hij reeds in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfskaart en hij niet reageerde op de brief van 7 september 2010 met de vraag of hij zijn procedure wenste verder te zetten.

De arbeidskaart werd een laatste keer verlengd op 28 juli 2014 tot 27 juli 2015, waardoor zijn A-kaart werd verlengd tot 29 augustus 2015.

Op 19 november 2015 verzocht de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lommel om instructies naar aanleiding van de vervallen A-kaart. De arbeidskaart voor verzoeker werd op 8 september 2015 geweigerd.

Op 19 november 2015 bood verzoeker zich met mevr. .K.N. aan om informatie in te winnen m.b.t. het afsluiten van een huwelijk.

Op 20 november 2015 diende hij een aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijfsrecht in. Op 1 december 2015 werd de beslissing weigering verlenging tijdelijk verblijf genomen."

Op 26 januari 2015 trof de verwerende partij de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is gemotiveerd als volgt:

"De heer, (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al. 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering: zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

*

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

*

De motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

*

De bestreden beslissing werd onder meer als volgt gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13

§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te “beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen”. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering/ zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.”

Ontbreken van een geldige arbeidsvergunning en arbeidskaart B

Eisende partij heeft steeds zijn uiterste best gedaan om een arbeidsvergunning en arbeidskaart B te verkrijgen en ook na het verkrijgen van deze arbeidsvergunning en arbeidskaart te werken.

De omstandigheden waren niet altijd zeer gunstig, doch dit heeft eisende partij allesbehalve afgeschrikt.

Hij is steeds doorgedaan en dit reeds voor een periode van 5 jaar.

Het betreft hier dus geen periode van enkele maanden, of zelfs 1 jaar, maar het betreft een periode van meer dan 5 jaar tijdens dewelke eisende partij ook steeds een arbeidsvergunning/arbeidskaart B had bekomen.

Gedurende deze periode van meer dan 5 jaar is hij bijgevolg ook steeds legaal in België verblijven en had hij een verblijfsrecht.

Nu opeens wordt bij beslissing van 08.09.2015 zijn arbeidsvergunning geweigerd, en dit om reden dat de voorwaarden op welke grond de arbeidsvergunning en arbeidskaart werden toegestaan niet werden vervuld.

Dit zijn evenwel redenen volledig los van de wil van eisende partij

Dit mag hem dan ook niet kwalijk worden genomen.

Er dient in zulk geval met de vinger naar de werkgever te worden gewezen niet naar eisende partij die maar al te graag meer had willen werken.

Doch over de situatie en de macht van een werkgever wordt niet gesproken; ook over de intenties en de onmacht en de onschuld van eisende partij wordt niet gesproken.

Minstens had verwerende partij eisende partij hierop moeten wijzen en hem een kans bieden de situatie recht te zetten, quod non.

Het eerste middel is derhalve ernstig en gegrond

*

Uit "de motivering" die in de bestreden beslissing te lezen is, is duidelijk dat er niet met alle gegeven omstandigheden en feiten rekening werd gehouden.

Er werd immers geen rekening gehouden met de wil van eisende partij om te werken, met de macht die een werkgever heeft, met zijn privé-leven en zijn integratie, met zijn jarenlang legaal verblijf van meer dan 5 jaar, met het leven dat hij hier heeft uitgebouwd, met zijn sociale en culturele en economische belangen waarvan het centrum nu al jaren in België is gelegen

Het eerste middel is ernstig en geschonden door de verwerende partij.

□ *Conclusie*

Het middel is ernstig en gegrond.

De motivering is aldus hetzij niet correct hetzij blijkt er niet uit of met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden noch dat de verwerende partij zorgvuldig tewerk is gegaan".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

2.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Er wordt meer bepaald vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe geldige arbeidskaart kan voorleggen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. De Raad kan het geen schending achten van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht indien verzoeker, die weet dat

hij een arbeidskaart moet overmaken om een verlenging van zijn tijdelijk verblijf te verkrijgen, geen arbeidskaart neerlegt en de verwerende partij een beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf treft en in navolging bevel geeft om het grondgebied te verlaten, gelet op het gestelde in artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het gegeven dat verzoeker zijn uiterste best gedaan heeft om een nieuwe arbeidskaart te verkrijgen en er geen heeft verkregen heeft buiten zijn wil om en dat hij gedurende vijf jaar op legale wijze in het Rijk heeft verbleven, maakt niet ongedaan de vaststelling dat hij niet langer beschikt over een arbeidskaart, een voorwaarde die gesteld werd voor een verdere verlenging van het verblijf. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker blijkens het administratief dossier geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een arbeidskaart van 8 september 2015.

2.6. Verzoeker werpt op dat er geen rekening werd gehouden met en evenmin gemotiveerd werd aangaande alle omstandigheden en feiten die zijn zaak kenmerken en preciseert, *“Er werd immers geen rekening gehouden met de wil van eisende partij om te werken, met de macht die een werkgever heeft, met zijn privé-leven en zijn integratie, met zijn jarenlang legaal verblijf van meer dan 5 jaar, met het leven dat hij hier heeft uitgebouwd, met zijn sociale en culturele en economische belangen waarvan het centrum nu al jaren in België is gelegen...”* maar de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet vereisen niet dat de verwerende partij motiveert aangaande deze elementen, nog daargelaten de vraag of ze van al deze elementen op de hoogte is.

2.7. Verzoeker verwacht van de verwerende partij dat zij hem de kans had moeten bieden om zijn situatie recht te zetten maar de Raad ziet niet in welke kans de verwerende partij verzoeker ontnomen heeft om zijn verblijf verder te zetten. Het kwam verzoeker toe een arbeidskaart voor te leggen of een andere aanvraag te richten tot de verwerende partij met het oog op een machtiging tot verblijf in het Rijk, quod non. Verzoeker heeft verschillende keren een verlenging van zijn verblijf gehad op voorlegging van een nieuwe arbeidskaart en kan niet onwetend zijn van de laatste instructie van de verwerende partij van 13 oktober 2014, gelijkaardig aan vorige instructies, om tussen de 45^e en 30^e dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een arbeidskaart B voor te leggen alsmede het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling. Deze instructie werd hem immers betekend op 16 oktober 2014.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 13 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Vooreerst baseert verwerende partij zich op twee verschillende artikelen die evenwel een verschillende situatie beogen.

Voor eisende partij is het niet duidelijk onder welke situatie hij zou vallen en waarop verwerende partij zich nu eindelijk baseert.

Eisende partij verklaart zich nader.

Artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet beoogt een persoon die niet reglementair/illegaal in België verblijft en waarbij er een verplichting zou zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; (...)”

Artikel 13§3 Vreemdelingenwet, daarentegen, verwijst naar een situatie waarin iemand op dat moment in legaal verblijf een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten krijgt en hier wordt het woord "kan" door eisende partij benadrukt:

8

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt³ erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen³ eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating. Wanneer een verblijfstitel uitgereikt is aan een vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur overeenkomstig het derde lid en de toelating tot verblijf onbeperkt wordt tijdens de geldigheidsduur van deze verblijfstitel, blijft deze geldig tot aan zijn vervaldatum. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur. De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur

9

wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; 3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast. (...)"

*

Artikel 7 Vreemdelingenwet verwijst tevens naar het feit dat er geen schending mag zijn van internationale artikelen.

Gezien het jarelang legaal verblijf van eisende partij, diende dit onderzocht te worden.

Minstens diende artikel 8 EVRM te worden onderzocht door de verwerende partij gezien niet kan ontkennd worden dat hij zijn gezinsleven en prive-leven, het centrum van zijn sociale, culturele en

economische belangen reeds sinds meer dan 5 jaar legaal verblijf in België heeft en deze ook alhier heeft verder uitgebouwd.

Verwerende partij heeft dit nagelaten te doen.

Verwerende partij heeft zelfs nagelaten hiernaar te informeren.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is dan ook geschonden.

10

*

Daarnaast, artikel 13 §3 Vreemdelingenwet geeft de verwerende partij geen verplichting om iemand in legaal verblijf die niet meer zou voldoen aan de voorwaarden, een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

De wet gebruikt hier uitdrukkelijk het woord 'kan', wat toch wijst op een bijzondere motivering.

Waarom neemt de verwerende partij de ene keuze en niet de andere?

Hieromtrent, omtrent de keuze, dient gemotiveerd te worden, wat verwerende partij nagelaten heeft te doen.

Een verwijzing naar het niet meer vervullen van voorwaarden, en uitleggen welke voorwaarden niet meer zouden zijn vervuld, is onvoldoende.

Het niet vervullen van de voorwaarden geeft immers deze keuzemogelijkheid aan verwerende partij.

Doch er dient tevens te worden gemotiveerd waarom de ene of de andere keuze werd genomen en dit heeft verwerende partij niet gedaan."

Het tweede middel is ernstig en gegrond".

2.9. De bestreden beslissing verwijst naar twee motieven die haar elk op zich kunnen schragen. Ze steunt meer bepaald op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Enkel indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Indien de verwerende partij vaststelt dat niet meer is voldaan aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, quod in casu, dan staat het haar conform artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet vrij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zij dient dan te motiveren waarom niet meer voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden, quod in casu. Zij dient dan niet meer verder te motiveren waarom ze indien ze dit vaststelt, een bevel om het grondgebied te verlaten geeft.

2.11. Aangezien de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet geen aanleiding kan geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt deze kritiek niet besproken.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. In een derde middel werpt verzoeker op, "Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Door zoals hierboven reeds aangehaald heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van eisende partij, met zijn gezinsleven en privé-leven, met zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf, met het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen welke reeds sinds meer dan 5 jaar in België gelegen is en deze ook alhier verder heeft uitgebouwd.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat het middel gegrond is en dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

11

2.2.4. VIERDE MIDDEL: schending van 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955)

Eisende partij is daarnaast van mening dat de bestreden beslissing in strijd zijn is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door eisende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer eisende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Verwerende partij verliest immers uit het oog dat, zoals hierboven reeds aangehaald:

- de persoonlijke situatie van eisende partij,*
- zijn gezinsleven en privéleven,*
- zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf,*
- het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen welke reeds sinds meer dan 5 jaar in België gelegen is en deze ook alhier verder heeft uitgebouwd.*

Verwerende partij kan moeilijk ontkennen dat eisende partij alhier een privéleven en een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd tijdens zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf.

12

Zonder enige motivering hier gewoon geen rekening meehouden, is een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is op de hoogte van al deze elementen die onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM of had hiervan op de hoogte moeten zijn, doch laat na hieromtrent te motiveren.

Deze situatie valt duidelijk ook onder de toepassing van artikel 8 EVRM gezien niet alleen het gezinsleven maar ook ieders privé leven, zijn huis en zijn briefwisseling, wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu is eisende partij dan ook van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.13. Zoals reeds gesteld legt artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet op om rekening te houden met de elementen die verzoeker opsomt in zijn middel. Indien verzoeker wilde dat de verwerende partij hiermee rekening houdt stond het hem vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is niet gegrond.

2.14. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eisende partij is daarnaast van mening dat de bestreden beslissing in strijd zijn is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door eisende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer eisende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Verwerende partij verliest immers uit het oog dat, zoals hierboven reeds aangehaald:

- de persoonlijke situatie van eisende partij,*

- *zijn gezinsleven en privéleven,*
- *zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf,*
- *het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen welke reeds sinds meer dan 5 jaar in België gelegen is en deze ook alhier verder heeft uitgebouwd.*

Verwerende partij kan moeilijk ontkennen dat eisende partij alhier een privéleven en een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd tijdens zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf. 12

Zonder enige motivering hier gewoon geen rekening meehouden, is een schending van artikel 8 EVRM. Verwerende partij is op de hoogte van al deze elementen die onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM of had hiervan op de hoogte moeten zijn, doch laat na hieromtrent te motiveren.

Deze situatie valt duidelijk ook onder de toepassing van artikel 8 EVRM gezien niet alleen het gezinsleven maar ook ieders privé leven, zijn huis en zijn briefwisseling, wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu is eisende partij dan ook van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.15. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept en dient nader en concreet toe te lichten waaruit dit bestaat. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker poneert dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat hij alhier een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, maar niet concretiseert waaruit dit dan zou bestaan. Verzoeker doet niet meer dan algemene zaken opsommen (“*de persoonlijke situatie van eisende partij, zijn gezinsleven en privéleven, zijn meer dan 5 jaar legaal verblijf, het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen welke reeds sinds meer dan 5 jaar in België gelegen is en deze ook alhier verder heeft uitgebouwd*”) doch laat na dit te concretiseren en aan te tonen met minstens een begin van bewijs.

Vermits de verzoekende partij nalaat in concreto het bestaan van een gezinsleven en/of een privéleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden weerhouden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA